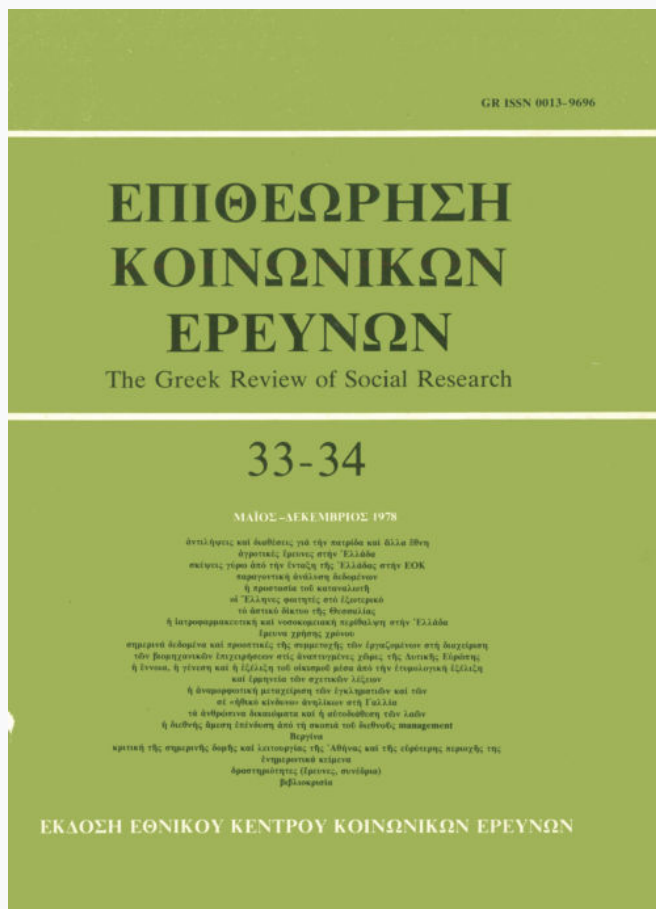

The Greek Review of Social Research

Vol 33 (1978)

33-34

Κριτική της σημερινής δομής και λειτουργίας της Αθήνας και της ευρύτερης περιοχής της

(ΤΕΕ) Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος, (ΕΚΚΕ) Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών, Νίκος Πολυδωρίδης, Αλέξης Χατζηδάκης

doi: [10.12681/grsr.325](https://doi.org/10.12681/grsr.325)

Copyright © 1978, (ΤΕΕ) Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος, (ΕΚΚΕ) Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών, Νίκος Πολυδωρίδης, Αλέξης Χατζηδάκης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Τεχνικό Επιμελητήριο Ελλάδος (ΤΕΕ), Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών (ΕΚΚΕ), Πολυδωρίδης Ν., & Χατζηδάκης Α. (1978). Κριτική της σημερινής δομής και λειτουργίας της Αθήνας και της ευρύτερης περιοχής της. *The Greek Review of Social Research*, 33, 479–487. <https://doi.org/10.12681/grsr.325>

κριτική τῆς σημερινῆς δομῆς καί λειτουργίας τῆς Ἀθήνας καί τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τῆς

Σύνοψη ἔκθεσης τῆς κοινῆς ομάδας ἐργασίας τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Ἐθνικοῦ Κέντρου Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν: Μάριος Καυχῆς, Φώτης Καραμήτσος, Παῦλος Λουκάκης, Αὐγή Μαρκοπούλου, Γιώργος Τσουγιόπουλος

Εἰδικοί συνεργάτες: Νίκος Πολυδωρίδης, Ἀλέξης Χατζηδάκης

Τόν Αὐγουστο 1978 ὁ Ὑφυπουργός Δημοσίων Ἔργων ζήτησε μεταξύ ἄλλων ἀπό τό ΤΕΕ καί τό ΕΚΚΕ νά ἐκφράσουν ἀπόψεις καί κρίσεις πάνω στίς ὑφιστάμενες μελέτες ρυθμιστικοῦ σχεδίου Ἀθηνῶν καθώς καί πάνω στό σημερινό σύστημα λειτουργίας τῆς πόλης.

Προκειμένου νά γίνει μιά πύο δλοκληρωμένη ἀντιμετώπιση τοῦ θέματος—ἰδιαίτερα ἐν ὄψει τοῦ ἐλάχιστου χρονικοῦ διαστήματος πού διατέθηκε ἀπό τό Ὑπουργεῖο γιά τήν ἐκπόνηση αὐτοῦ τοῦ ἔργου—τό ΤΕΕ καί τό ΕΚΚΕ προχώρησαν στή σύσταση μιάς κοινῆς ομάδας ἐργασίας γιά τή σύνταξη μιάς κοινῆς ἔκθεσης.

Ἡ ἔκθεση βασίζεται:

(α) στίς μελέτες:

— Ὑπουργεῖο Δημοσίων Ἔργων, *Ρυθμιστικό Σχέδιο Ἀθηνῶν 1975* (ΡΣΑ 75)

— Ὑπουργεῖο Δημοσίων Ἔργων, *Πολιτική τῆς Ρυθμίσεως τῶν Χωροταξικῶν Μεγεθῶν Ἀττικῆς, Πρόταση 1977* (Πολιτική '77).

— Γραφεῖο Δοξιάδη, *Χωροταξικό Σχέδιο καί Πρόγραμμα τῆς Περιοχῆς Προτενοῦσης*. Ἡ ἔκθεση ἀναφέρεται μόνο περιθωριακά στή μελέτη αὐτή, γιατί τόσο τό ΤΕΕ ὅσο καί τό ΕΚΚΕ ἔχουν διατυπώσει τίς παρατηρήσεις τους πάνω σ' αὐτήν, ὅταν τοῦς τό ζήτησε τό Ὑπουργεῖο Συντονισμοῦ τό 1976. Οἱ παρατηρήσεις αὐτές ἐπισυνάπτονται στήν ἔκθεση ὡς παράρτημα.

(β) Ἐ μιά σειρά ἐιδικότερων μελετῶν γιά τήν Ἀθήνα καί γενικότερα γιά θέματα προγραμματισμοῦ καί σχεδιασμοῦ, πού ἔχουν ἐκπονηθεῖ ἀπό ομάδες ἐργασίας τοῦ ΤΕΕ καί ἄλλους καί πού ἀναφέρονται στή βιβλιογραφία τῆς ἔκθεσης.

Ἡ ἔκθεση ἀποτελεῖται ἀπό πέντε κεφάλαια:

Στό *πρῶτο κεφάλαιο* (Εἰσαγωγή) γίνεται μιά σύντομη ἀναδρομή στήν ἱστορική αἰτία τοῦ φαινομένου πού ἀποτελεῖ τό βασικό πρόβλημα τῆς μητροπολιτικῆς περιοχῆς τῆς Ἀθήνας καί πού εἶναι ὁ *ὑπερσυγκεντροτισμός*.

Στό *δευτερο κεφάλαιο* παρατίθενται βασικά χαρακτηριστικά μεγέθη καί προβλήματα κατά τομέα.

Στό *τρίτο κεφάλαιο* γίνεται ἡ ἀλληλοσυσχέτιση τῶν προβλημάτων καί ἐντοπίζονται ἐκεῖνα πού εἶναι προῖον συσσωρευμένων αἰτίων.

Στό *τέταρτο κεφάλαιο* ἀσκεῖται κριτική (α) σέ ἐπιλεγμένα σημεῖα τῶν μελετῶν/προτάσεων ρυθμιστικοῦ σχεδίου πού ἀναφέρθηκαν πρίν, (β) στά μέτρα ἐπέμβασης καί κυρίως στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο λαμβάνονται ἢ ἀποφασίζονται αὐτά τά μέτρα.

Στό *πέμπτο κεφάλαιο* διατυπώνονται ὀρισμένες ἀρχές καί προτάσεις σχεδιασμοῦ καί παρεμβάσεων γιά τήν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων τῆς Ἀθήνας.

Ἡ ἔκθεση ὑποβλήθηκε στόν Ὑφυπουργό Δημοσίων Ἔργων τόν Ὀκτώβριο 1978 καί παρουσι-

ἀσθηκε μαζί με τίς προτάσεις ἄλλων φορέων καὶ ἰδιωτῶν μελετητῶν σέ εἰδική συγκέντρωση πού ὄργανωσε τὸ Ὑπουργεῖο Δημοσίων Ἔργων στίς 16 Νοεμβρίου 1978.

Τὸ κείμενο πού ἀκολουθεῖ εἶναι ἡ περίληψη πού παρουσιάσθηκε στή συγκέντρωση αὐτή καὶ ἀναφέρεται σέ βασικά σημεῖα τῶν κεφαλαίων τῆς ἔκθεσης ἐκτός ἀπὸ τὸ κεφάλαιο τῶν χαρακτηριστικῶν μεγεθῶν· αὐτὰ θεωροῦνται δεδομένα καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι παραπέμπονται στὸ πλήρες κείμενο τῆς ἔκθεσης.*

1. ἁλληλοσυσχετίσεις προβλημάτων

1.1 Τὸ βασικὸ σχῆμα τῆς δομῆς τῆς πόλης εἶναι γνωστό (βλ. χάρτη).

Στὸ κέντρο συγκεντρώνονται ὅλες οἱ σημαντικὲς διοικητικὲς λειτουργίες —κρατικὲς καὶ ἰδιωτικὲς— τὸ ἐμπόριο, τὰ ἀρχαία κλπ.

Τὸ κέντρο μαζί με τὴ Λεωφόρο Συγγρού καὶ τὰ Τουρκοβούνια σχηματίζουν ἕνα ἄξονα μέσα στὸ λεκανοπέδιο, ἀπ' τὶς δύο μεριεῖς τοῦ ὁποῖου ἔχουν ἀναπτυχθεῖ δύο σαφῶς διακεκριμένες μεταξύ τους ζώνες.

Στὰ ἀνατολικά αὐτοῦ τοῦ κεντρικοῦ ἄξονα βρίσκονται συνοικίες (ὄχι πιά προάστια) μέσαιων καὶ ὑψηλῶν εἰσοδημάτων, τὰ περισσότερα ἰδιωτικὰ σχολεῖα, οἱ νέες πανεπιστημιακὲς ἐγκαταστάσεις, τὰ πιά πολλά νοσοκομεία καὶ ἰδιωτικὲς κλινικὲς, ὀρισμένες δημόσιες ὑπηρεσίες καὶ ὀργανισμοί, γραφεῖα ξένων ἐπιχειρήσεων. Στὴν περιοχὴ αὐτὴ διακρίνεται κανεὶς μεγαλύτερες περιοχὲς πράσινου, συγκριτικὰ χαμηλοῦς συντελεστῆς δόμησης, δρόμους σύγχρονους καὶ καλοδιατηρημένους.

Στὰ δυτικά τοῦ κεντρικοῦ ἄξονα βρίσκεται ἡ ἀγορὰ χονδρεμπορίου, οἱ βιομηχανικὲς περιοχὲς πού ἔχουν πλῆον ἀναπτυχθεῖ κατὰ μήκος τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν-Λαμίας. Μέσα ἀπὸ τίς περιοχὲς αὐτὲς περνοῦν καὶ οἱ βασικὲς ἐθνικὲς ὁδικὲς καὶ σιδηροδρομικὲς γραμμὲς μεταφορῶν. Δυτικότερα, πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴ πᾶρα τῶν βιομηχανικῶν καὶ ὑπερστικῶν μεταφορικῶν λειτουργιῶν ἔχει ἀναπτυχθεῖ ἡ ἄλυσίδα τῶν ἐργατικῶν συνοικιῶν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ μέχρι τὰ Ἄνω Λιόσια, ἀνάμεσα στὴν Αἰγύψου καὶ τοὺς πρόποδες τῆς Πάρνηθας. Σέ αὐτὲς τίς περιοχὲς κατοικίας, διακρίνεται κανεὶς λιγότερα ποσοστὰ σέ χώρους πράσινου, κοινωνικῶν ἐξυπηρετήσεων καὶ ὑπερτοπικῶν ἢ περιφερειακῶν λειτουργιῶν· αὐτὲς οἱ περιοχὲς ἀποτελοῦν τὸν ὑποδοχέα τοῦ νεοεισερχόμενου γιὰ ἀναζήτησις ἐργασίας πληθυσμοῦ καὶ συγχρόνως τὸ πεδίο κάθε λογῆς αὐθαίρετης δόμησης καὶ κερδοσκοπικῆς ἐνταξίσεως γῆς στὸν ἀστικὸ χῶρο.

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὸ ὅτι λείπουν οὐσι-

αστικὲς ὁδικὲς συνδέσεις μεταξύ δυτικῆς καὶ ἀνατολικῆς περιοχῆς.

1.2 Τὰ προβλήματα πού ἔχουν δημιουργηθεῖ ἀπὸ τὴν ὑπερσυγκέντρωση τῶν τομέων παραγωγῆς τόσο στὸ Λεκανοπέδιο ὅσο καὶ στὸν εὐρύτερο οἰκονομικὸ-λειτουργικὸ χῶρο τῆς πρωτεύουσας ἔχουν στὴ διάρκειά τοῦ χρόνου προκαλέσει μιά σειρά ἄλλων πολυσύνθετων προβλημάτων ἐξίσου σημαντικῶν, ἂν ὄχι καὶ σημαντικότερων ἀπὸ τὰ ἀρχικά. Τὰ προβλήματα αὐτὰ ἀποτελοῦν προϊόν ὄχι μόνον ἐπιμέρους ποσοτικῶν καὶ ποιοτικῶν μεγεθῶν κάθε τομέα, ἀλλὰ συνθέτουν ἕνα γενικότερο φάσμα οἰκονομικῶν, κοινωνικῶν, λειτουργικῶν καὶ χωροθετικῶν ἀπαιτήσεων πού, ποσοστικά καὶ ποιοτικά, ἔχουν φτάσει σήμερα σέ ὀριακὴ κατάσταση καὶ εἶναι δύσκολο, πολλές φορές μάλιστα ἀδύνατο, νὰ ικανοποιηθῶν. Τὰ προβλήματα αὐτὰ σχετίζονται μετὰ τὴν ἀστικὴ γῆ, τὴν κατοικία, τὴν ἐργασία, τὴν κοινωνικὴ ὑποδομὴ, τὴν τεχνικὴ ὑποδομὴ, τὴν πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ἀνάπτυξη, τὸ φυσικὸ περιβάλλον, τὴ δημογραφικὴ διάρθρωση, τὴν κοινωνικὴ διαστρωμάτωση, τὴ διοικητικὴ ὀργάνωση καὶ γενικότερα τὴν ὀργάνωση τοῦ χώρου, τίς ἀστικὲς καὶ λοιπὲς μεταφορὲς, τὸν χαρακτηριστὰ τελικά τῆς προσφερόμενης ποιότητος ζωῆς.

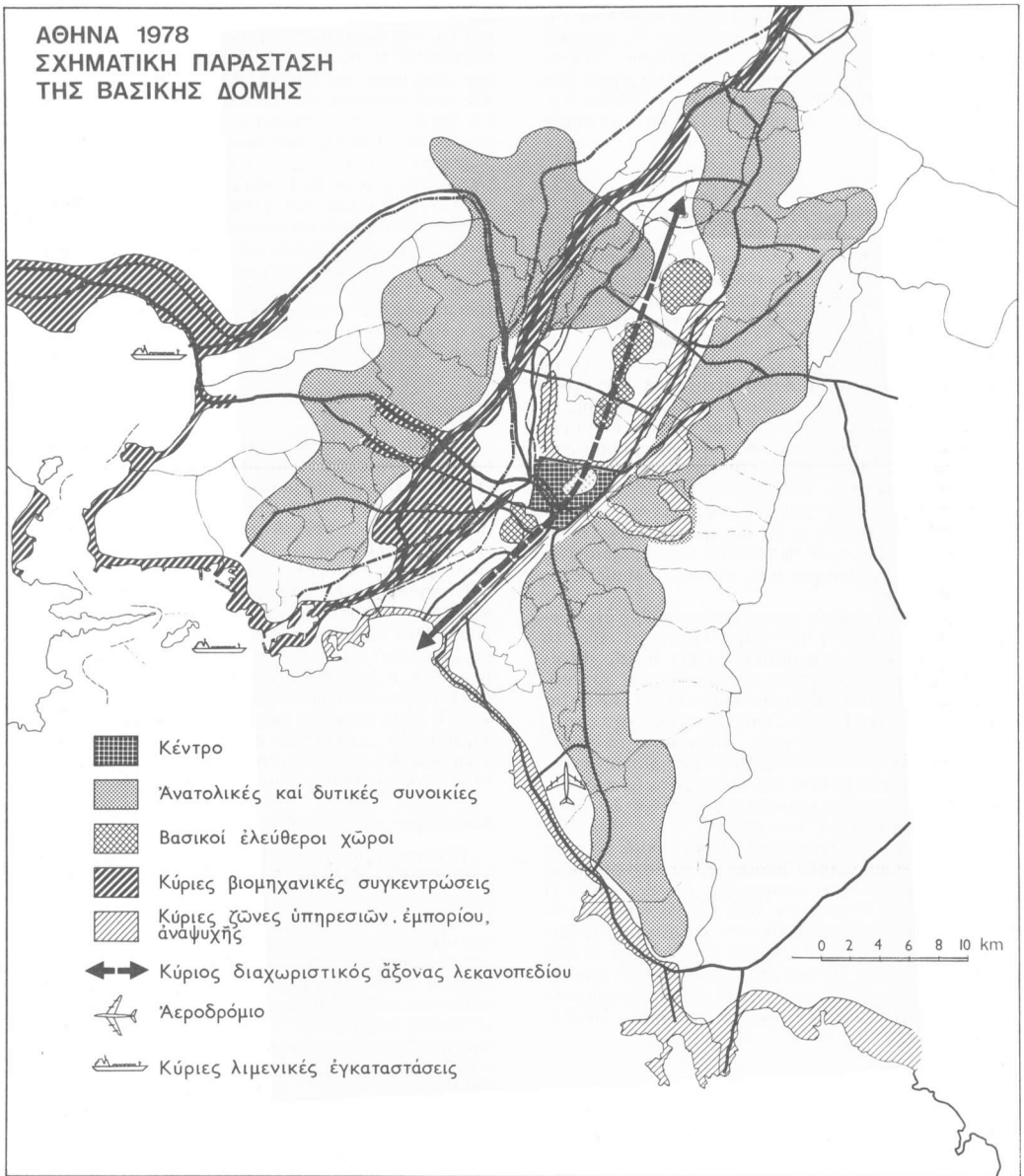
1.3 Στὴ συνέχεια γίνεται ἀναφορά σέ πέντε ἀπ' αὐτὰ:

Ἀστικὴ γῆ

Ὁ ἐμπορευματοποιημένος τρόπος ἐνταξίσεως τῆς γῆς στὸν ἀστικὸ χῶρο, τὸ καθεστῶς συνταγματικῆς προστασίας τῆς, ἡ ὑπερμετρη κατάρτησις τῆς, ἡ ἀδυναμία ἀπόκτησης καὶ διασφάλισης δημόσιας γῆς, ἡ συνεχιζόμενη τάση νὰ ἀποτελεῖ ἡ γῆ βασικὸ μέσο οἰκονομικῆς καὶ ἀποταμιευτικῆς διασφάλισης καὶ ἐπένδυσης, τέλος ἡ συνεχῆς αὐξίσις τῆς ἀξίας τῆς, ἔχουν ὀδηγήσει σέ μιά κατάσταση πού ἔχει δυσχεράνει καὶ δυσχεραίνει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο παράγοντα τίς προσπάθειες ρυθμιστικῆς ἐπέμβασης στὸν ἀστικὸ χῶρο, ἰδιαίτερα τῆς πρωτεύουσας. Ἡ ἰδιωτικὴ γῆ καλύπτει τὸ μέγιστο τμῆμα τῆς ἀστικῆς γῆς. Ἡ κατάρτησις τῆς στὰ τόσο μικρὰ μέγεθος εἶναι ἀποτέλεσμα γενικότερων οἰκονομικῶν δομῶν καὶ κοινωνικῶν ἀναγκῶν (ὅπως οἱ μικρὲς ἀποταμιεύσεις, τὰ χαμηλὰ εἰσοδήματα, ἡ ἀνάγκη σὲ στέγη κ.ἄ.) καὶ ἀποτελεῖ σήμερα βασικὸ τμῆμα ἐνὸς φαύλου κύκλου παραγωγῆς τοῦ χώρου (ὅπως ἡ κερδοσκοπικὴ-ἐμπορευματικὴ διάθεσις, μικρὲς οἰκοδομικὲς ἐπιχειρήσεις, τρόποι καὶ ἄλικα κατασκευῆς, μορφή καὶ λειτουργία κτιρίων κ.ἄ.). Ἐπισημαίνονται ἰδιαίτερα δύο διαπιστώσεις: (α) ἡ ἐσωτερικὴ ὀργάνωση καὶ εἰκόνα τῶν ἀπαράδεκτα μικρῶν οἰκοδομικῶν τετραγώνων, (β) τὸ μεγάλο μήκος δρόμων μὴ ἱεραρχημένων, πού ἐντοπιῶνται μποροῦν νὰ ικανοποιηθῶν ἐλάχιστες ὀργανικὲς σχέσεις στίς γειτονικὲς καὶ στίς εὐρύτερες μεταφορικὲς λειτουργίες. Διαπι-

* Ἀντίτυπα τῆς ἔκθεσης βρίσκονται στίς βιβλιοθήκες τοῦ ΕΚΚΕ καὶ τοῦ ΤΕΕ.

ΑΘΗΝΑ 1978
ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ
ΤΗΣ ΒΑΣΙΚΗΣ ΔΟΜΗΣ

στώνεται πὸς τὰ γενικά αὐτὰ χαρακτηριστικά τῆς ἀστικῆς γῆς ὑπάρχουν τόσο σέ ὅλες τίς περιοχές κατοικίας, κάθε εἰσοδηματικῆς κατηγορίας καί ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θέση τους στὸν ἀστικό χῶρο, ὅσο καί σέ περιοχές ἄλλων οἰκονομικῶν χρήσεων, π.χ. στὸ κέντρο, στὶς περιοχές βιομηχανίας, ἀναψυχῆς κλπ.

Κατοικία

Μέχρι σήμερα δὲν ἔχει διερευνηθεῖ πὸς ἡ κατοικία, ὁ χῶρος δηλαδή πού ζεῖ σημαντικό χρόνο τῆς ἡμέρας ὁ πληθυσμός, συνδέεται μέ ἐκείνους πού συμπληρώνουν τὸν κύκλο τῶν ὑπόλοιπων βιοτικῶν, οἰκονομικῶν, κοινωνικῶν, πνευματικῶν καί ἄλλων ἀναγκῶν του. Μιά τέτοια διερεύνηση εἶναι ἀναγκαία, ἀπὸ τὴ μία μεριά γιὰ νὰ διαπιστωθεῖ ἂν παρέχονται, καί τότε γιὰ ποιούς, οἱ ἀναγκαῖες ἐξυπηρετήσεις καί ἐκπληρώνεται ὁ ἀπαραίτητος κύκλος προϋποθέσεων *στοιχειωδῶν συνθηκῶν ἀνθρώπινης ζωῆς*, τί λείπει, τί χρειάζεται καί πού, καί ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά γιὰ νὰ ἐντοπιστοῦν οἱ συγκεκριμένες μετακινήσεις καί ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος γιὰ τὴν ἱκανοποίηση τῶν παραπάνω. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ διερευνηθοῦν σὲ ἐπίπεδο γενικῶν στατιστικῶν μέσων ὄρων, ἀλλὰ σὲ σχέση μέ τίς συγκεκριμένες λειτουργίες χρήσης καί δραστηριότητας πού περιλαμβάνει ὁ ζωντανός οργανισμός μιᾶς τέτοιας πολυσύνθετης μεγαλοπόλης.

Ἡ μὴν λειτουργία πού σὲ κάποιο βαθμὸ ἀκολουθεῖ τὴν αὐξανόμενη πυκνότητα κατοικίας εἶναι τὸ λιανικὸ ἐμπόριο—καί αὐτὸ δὲν εἶναι τυχαῖο. Εἶναι συνέπεια μιᾶς λογικῆς τῆς λειτουργίας καί ὀργάνωσης καί τοῦ ἴδιου τοῦ τομέα, ὅπως αὐτὸς ἐκφράζεται ἰδιαίτερα στὴν Ἑλλάδα, καί τῆς δομῆς τῆς κατοικίας καί τῆς πόλης ἐν γένει. Ἐτσι, αὐτὸ τὸ φαινόμενο δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει κριτήριο γενικότερων ἐκτιμήσεων ἐν ὄψει τῆς ἐλλειμματικῆς προσφοράς ἄλλων βασικῶν κοινωνικῶν λειτουργιῶν, ὅπως ἡ παιδεία, ἡ υγεία, ἡ ἀναψυχὴ κ.ά.

Σὲ σχέση μέ τὸ πρόβλημα τῆς κατοικίας ὡς πρὸς τὸν πολεοδομικὸ ἴσθμὸ μπορούμε νὰ ἰσχυριστοῦμε ὅτι ὑπάρχουν δύο κατηγορίες *υποβάθμισης*. Ἡ πρώτη ἀφορᾷ σ' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν κατοικία καί τὸ περιβάλλον τῆς, ἔσω καί ἂν αὐτὸ κυμαίνεται. Ἡ δεύτερη κατηγορία ὑποβάθμισης, πού φυσικὰ ἐπιδρᾷ καί στὴν πρώτη, ἀφορᾷ στὴν ἔλλειψη βασικῶν τοπικῶν ἐξυπηρετήσεων καί στὴν πλήρη δυσαρμονία τῶν περιοχῶν κατοικίας μέ τίς ὑπόλοιπες ἀστικές λειτουργίες.

Διοικητικὴ ὀργάνωση

Ἡ συγκέντρωση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ὁ ὑπερσυγκεντρωτισμὸς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως μέ ἀποκλειστικὸς ὀριστικὰ ἀρμοδιότητες στὸ πεδίο τῶν ἐπιτελικῶν ὑπασχών, τὸ προγραμματισμοῦ, τοῦ σχε-

διασμοῦ τῶν ἀποφάσεων καί μέτρων, συνήθως μάλιστα καί τῆς ὑλοποίησης ἔργων, ἔχει ἐντάξει καί ἐνσωματώσει τὸ σύνολο τῶν προβλημάτων τῆς προτείνουσας μέσα στὰ ἴδια τῆς τὰ πλαίσια, ἀγνοώντας πὸς αὐτὰ κινούνται σὲ σημαντικότερο βαθμὸ καί σὲ ἕνα δεύτερο ἐξ ἴσου σημαντικό ἐπίπεδο, δηλαδή στὸ ἐπίπεδο τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως. Δὲν παραγνωρίζειται τὸ γεγονός πὸς σχετικὰ μέ τὸν ἐθνικὸ ρόλο τῆς Ἀθήνας, μερικὲς ἀποφάσεις γι' αὐτὴν, ἐπιτελικοῦ καί προγραμματικοῦ χαρακτῆρα, ἀνάγονται στὸ ἐπίπεδο τοῦ ἐθνικοῦ καί περιφερειακοῦ χῶρου. Εἶναι ὅμως ἐπίσης γεγονός πὸς μιὰ σειρά ἀποφάσεων γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ διάρθρωση καί ἀνάπτυξη τῆς πόλης ἀνάγονται σ' ἕνα δεύτερο ἐπίπεδο ἐπιτελικῶν, προγραμματικῶν καί ἐκτελεστικῶν ἀποφάσεων. Αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο ἀπαιτεῖ μιὰ πολιτικὴ καί διοικητικὴ ὀργάνωση ἄλλης βαθμίδας.

Ἀστικές μεταφορές

Ἡ δύσμορφη καί ἀντιλειτουργικὴ ἀνάπτυξη τῆς πόλης ἀνανακλάται καί στὶς ἀστικές μεταφορές. Ὑπάρχει σήμερα μιὰ μεγάλη ἐμπλοκὴ τῶν μεταφορῶν πού σχετίζεται μέ τὴν ἴδια τὴν πόλη καί ἐκείνων πού ἀφοροῦν στὶς ἐθνικὲς-ὑπεραστικές μεταφορές. Ἡ ἐμπλοκὴ αὐτὴ διαπιστώνεται τόσο στους διαδρόμους μεταφορῶν ὅσο καί στους κόμβους.

Τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας καί τῶν μεταφορῶν προκύπτει ἀπὸ τὴ διάταξη τῶν λειτουργιῶν στὸ χῶρο. Αὐτὸ σημαίνει πὸς ἡ λύση τῶν προβλημάτων δὲν βρίσκεται στὰ πλαίσια τοῦ ἴδιου τοῦ προβλήματος—π.χ. ἡ δημιουργία ἀπλῶς νέων ἀρτηριῶν δὲν ἐπιλύει τὸ πρόβλημα, τὸ μεταθέτει μόνο χρονικά—, ἀλλὰ ἡ λύση προκύπτει ἀπὸ τὴν προγραμματισμένη διάταξη τῶν λειτουργιῶν στὸ χῶρο καί τὴ μελετημένη διανομὴ τῶν ρόλων ἀνάμεσα στὰ δημόσια καί τὰ ἰδιωτικά μεταφορικά μέσα.

Χαρακτῆρας τοῦ ἀστικοῦ περιβάλλοντος

Ἡ διατάραξη τῆς οἰκολογικῆς ἰσορροπίας καί ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀστικοῦ ἴσθμου συνιστοῦν ἕνα πρόβλημα πού συνδέεται ἄμεσα μέ τὸ χαρακτῆρα καί τὴ λειτουργία τοῦ ἀστικοῦ περιβάλλοντος. Ὁ ἀπέραντος οἰκοδομικὸς ὄγκος, πού λέγεται Ἀθήνα, ἡ ἐλλειψὴ πρασίνου καί ἐλευθέρων χῶρων, ἡ καταστροφὴ δασῶν, ἡ ρύπανση καί καταστροφὴ τῶν ἄκτων καί τὸ θαλάσσιου πλούτου, ἡ ἀσέβεια πρὸς τὸ φυσικὸ περιβάλλον γενικότερα, ἔχουν στερήσει ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς μητροπολιτικῆς περιοχῆς βασικὲς πηγὲς ἀνανέωσης τῶν φυσικῶν συνθηκῶν τοῦ περιβάλλοντος.

Τὸ πρόβλημα ὅμως δὲν ἔχει μόνον τὴ διάσταση αὐτὴ. Συνδέεται ἄμεσα καί μέ τὴ λειτουργία τοῦ ἀστικοῦ χῶρου. Σημαντικὴ ἐξ ἴσου εἶναι ἡ καταστροφὴ καί οἱ ἐλλείψεις τοῦ δομημένου χῶρου, τοῦ

άμεσου και καθημερινού χώρου που ζουν οι άνθρωποι.

Αυτή η δόμηση της πόλης έχει οδηγήσει στο να θυσιασθούν στο όνομα της «εκμετάλλευσης» και της «αξιοποίησης» στοιχεία της *παράδοσης και της ιστορίας* της πόλης—και κατ' επέκταση της χώρας. Χάνεται ή μνημη της πόλης. Η 'Αθήνα είναι μία πόλη χωρίς χαρακτήρα. 'Από το νεοεισερχόμενο πληθυσμό όσοι δεν παραμένουν με την ψυχή τους στον τόπο καταγωγής τους, γίνονται τό πολύ-πολύ «πρωτευουσιάνοι» χωρίς βιώματα, γνώσεις και πίστη για την ιστορία της πόλης στην οποία ήλθαν για να ζήσουν. Η εθύνη βέβαια δεν είναι δική τους. Στο σημείο αυτό η εθύνη άνηκε πρώτα και κυρίως στην Πολιτεία.

2. κριτική μελετών και μέτρων επέμβασης

2.1 'Ενώ το ΡΣΑ '75 αποτελεί κατ' άρχην μία πλήρη πρόταση ρυθμιστικού σχεδίου, η Πρόταση '77 αποτελεί προγραμματικά το σχέδιο μιάς πολιτικής ρυθμίσεως των χωροταξικών μεγεθών 'Αττικής (όπως δηλώνει ο τίτλος της). Η διαφορά στη μορφή είναι σημαντική. Γιατί ανεξάρτητα από την προφανή συγγένεια των δύο προτάσεων σε σχέση με το περιεχόμενο γενικά και με τὰ χρησιμοποιούμενα στοιχεία ειδικότερα, η Πρόταση '77 γίνεται με επίγνωση του ότι η σύνταξη ρυθμιστικών σχεδίων, γιά να έχει λογική, επιστημονική και πρακτική έγκυρότητα, δεν μπορεί να προηγηθεί της σύνταξης του Χωροταξικού Σχεδίου έθνικου επίπεδου. Γι' αυτό η Πολιτική '77 μπορεί να θεωρηθεί ως ένα ενδιάμεσο εργαλείο μεταξύ της παρούσης άνυπαρξίας Ρυθμιστικού Σχεδίου και της μελλοντικής δημιουργίας της προϋπόθεσης γιά τή σύνταξη ενός όριστικού και νομιμοποιημένου Ρυθμιστικού Σχεδίου—δηλαδή της διατύπωσης και έγκρισης του Χωροταξικού Σχεδίου γιά τήν 'Ελλάδα.

2.2 'Ανεξάρτητα από τήν καταλληλότητα της Πρότασης '77 γιά τήν πραγματοποίηση της ίδιας της της πρόθεσης, ή πρόθεση καθ' έαυτήν είναι όρθη και αποτελεί έν όνει της κατάστασης του σχεδιασμού στη χώρα τον πόν πρόσφορο τρόπο προσέγγισης του προβλήματος. Πράγματι, ή αντιμετώπιση των προβλημάτων μιάς μητροπολιτικής περιοχής, όπως πρέπει να θεωρηθεί ή 'Αθήνα, και ιδιαίτερα με τήν ιδιάζουσα όψη των προβλημάτων που παρουσιάζει ή 'Αθήνα, μπορεί να γίνει από τή άποψη της σχεδιαστικής μεθοδολογίας σε τέσσερα επίπεδα: (1) στο έθνικό χωροταξικό επίπεδο, όπου διατυπώνονται στη γενική τους μορφή οι αναπτυξιακοί στόχοι γιά τήν περιοχή και καθορίζεται ό λειτουργικός ρόλος και ή οικονομική, κοινωνική και διοικητική σημασία της στο πλαίσιο της χώρας, (2) στο επίπεδο ενός *μακροπρόθεσμου γενικού στρατηγικού προγράμματος* ανάπτυξης της μητροπολιτικής περιοχής, όπου συγκε-

κριμενοποιούνται και εξειδικεύονται οι στόχοι του χωροταξικού σχεδίου γιά τήν περιοχή και τίθενται συγχρόνως προτεραιότητες ύλοποίησής τους βάσει ενός προγράμματος χρηματοδότησης και επενδύσεων. (3) στο επίπεδο του *ρυθμιακού σχεδίου* που βασικό του περιεχόμενο είναι ή βραχυ- έως μεσοπρόθεσμη πρόβλεψη των αναγκών και ή άνάλογη κατανομή των χρήσεων γής και τό όποιο λειτουργεί ως πλαίσιο γιά τήν ύλοποίηση των στόχων του γενικού προγράμματος ανάπτυξης και (4) στο επίπεδο των *πολεοδομικών (ρυμοτομικών) σχεδίων* που πραγματοποιούν τίς προβλέψεις του ρυθμιστικού σχεδίου και άποτελούν τή νομική βάση του σχεδιασμού στο τοπικό επίπεδο.

Τό ΡΣΑ '75 δεν έχει τή μορφή ενός κλασσικού ρυθμιστικού σχεδίου, άλλα άποτελεί—σύμφωνα με τήν όρολογία του σχεδιαστικού συστήματος που σκιαγραφείται πιό πάνω—μάλλον ένα μίγμα μακροχρόνιο αναπτυξιακού προγράμματος και ρυθμιστικού σχεδίου. Η άμαλγαματική μορφή του ΡΣΑ '75 άποκαλύπτεται ιδιαίτερα στίς παραδοχές του χρονικού όριστου (έτος 2000) και της πληθυσμιακής στάθμης γιά τό έτος 2000 (4,2 εκ. κατ.).

2.3 Η προβληματική της *ανάπλωσης* δεν αναπτύσσεται στο ΡΣΑ '75, παρουσιάζεται άπλάως ως στόχος, και προτείνεται ή άνάθεση σύνταξης σχετικών μελετών μετά τήν έγκριση του ΡΣΑ σε περιοχές που έχουν καθορισθεί στο σχέδιο. Στην Πολιτική '77 γίνεται κάπως πιό συγκεκριμένα λόγος γιά τήν άνάπλαση και μάλιστα γιά τούς στόχους της *ανάπλωσης*, τήν έκταση που μπορεί να πάρει και τόν τρόπο (τους τρόπους) ύλοποίησής της. Είναι σαφές ότι και οι δύο ύφιστάμενες προτάσεις θεωρούν τήν άνάπλαση ως έναν ούσιαστικό τρόπο αντιμετώπισης του προβλήματος της Πρωτεύουσας—και με αυτή τή θεώρηση δεν μπορεί κανείς παρά να συμφωνήσει.

Προχωρώντας σε μία πρώτη εξειδίκευση του θέματος θά μπορούσε κανείς να σημειώσει ότι στην περίπτωση της 'Αθήνας ή *ανάπλαση* πρέπει να θεωρηθεί ως τρόπος αντιμετώπισης *αναπτυξιακών προβλημάτων*, όπου τό βάρος πέφτει στην ποιοτική άποψη της ανάπτυξης. Έτσι, τά κριτήρια της *ανάπλωσης* δεν προσανατολίζονται άπλάως στη βελτίωση της ποιότητας των οικοδομών—όπως στην περίπτωση της κλασσικής έξυγιανσης—, άλλα είναι κυρίως κοινωνικά και διαρθρωτικά κριτήρια.

2.4 Η σχεδιασμένη ανάπτυξη—πού ή αναγκασιότητα της δεν άμφισβητείται από κανέναν—είναι δυνατή και πραγματοποιήσιμη όταν οι *περιοχές σχεδιασμού* είναι σαφώς καθορισμένες και μάλιστα έτσι, ώστε να μήν ύπολείπεται έκταση γής όποιοδήποτε μεγέθους πού να μήν εντάσσεται στα όρια μιάς περιοχής σχεδιασμού και συνεπώς να μήν εντάσσεται σε ένα σχέδιο. Αυτά τά σχέδια είναι τά *ρυθμιακά σχέδια*. Η ύπαρξη περιοχών «έκτος σχεδίου» είναι αναχρονιστική και παράλογη.

Οἱ περιοχές σχεδιασμοῦ συμπίπτουν κατ' ἀρχὴν μὲ τὰ ὄρια τῶν περιοχῶν τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων. Μποροῦν καὶ ὑφείλουν ὁμως νὰ εἶναι κατὰ περίπτωση οἱ περιοχές μῆς ὁμάδας γειτονικῶν δήμων ἢ καὶ κοινοτήτων, τῶν ὁποίων ἡ ἀνάπτυξη ἀπαιτεῖ συνεκτικό σχεδιασμό. Μποροῦν τέλος νὰ εἶναι μητροπολιτικές περιοχές—ὅπως ὁπωσδήποτε στὴν περίπτωση τῆς Ἀθήνας καὶ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἐνδεχομένως στὴν περίπτωσι ἄλλων ἄστικῶν κέντρων ἀνάλογα μὲ τὸ βαθμὸ ἀνάπτυξης ποῦ παρουσιάζουν καὶ τὴν ἰδιομορφία τῆς γενικῆς δομῆς τους.

Ὁ σχεδιασμός διαφοροποιεῖται ἀνάλογα μὲ τὴν κλίμακα τοῦ ἐκάστοτε Σχεδίου καὶ ἔτσι δημιουργεῖται μὴ ἀντικειμενικὴ ἱεραρχία στοῦ σύστημα τοῦ σχεδιασμοῦ σὲ συνάρτησι μὲ τὸ περιεχόμενο:

Κλίμαξ	Περιεχόμενο
1. Σχέδιο ἐθνικοῦ ἐπιπέδου	- στόχοι - γενικὲς ἀπόψεις προβλημάτων - πλαίσιο τομεακοῦ καὶ περιφερειακοῦ προγραμματισμοῦ
2. Περιφερειακὸ Σχέδιο	- πραγματοποίηση στόχων τοῦ ἐθνικοῦ Σχεδίου στὴν περιφέρεια - πλαίσιο κοινοτικῶν σχεδιασμοῦ
3. Κοινοτικὸ Σχέδιο	- πραγματικὴ ἐπίτευξι τῶν στόχων - λήψη συγκεκριμένων μέτρων - ἐκτέλεσι συγκεκριμένων ἔργων

Εἶναι προφανές πὸς οἱ διάφορες κλίμακες τοῦ Σχεδίου ἀπαιτοῦν τὴν ἀκριβῆ ἀντιστοιχία τους στὴν διοικητικὴ διάρθρωσι τοῦ κράτους, ποῦ ἀποτελεῖ τὴν περιοχὴ ἰσχύος τοῦ Σχεδίου. Αὐτὴ ἡ διοικητικὴ διάρθρωσι, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ, προϋποθέτει μεγάλο βαθμὸ ἀνεξαρτησίας στὴ λήψη ἀποφάσεων στὰ διάφορα ἐπίπεδα, ποῦ ὠστόσο εἶναι συνάρτησι κατὰ κύριο λόγο τῆς οικονομικῆς ὀντότητας τῶν διαφόρων διοικητικῶν ἐπιπέδων.

Ὡς ὄργανο πολιτικῆς πρακτικῆς τὸ Σχέδιο ἀπαιτεῖ νὰ εἶναι ἀποδεκτὸ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν φορέων τῆς δημόσιας ζωῆς. Γιὰ τὴν διατύπωσι τῶν στόχων τοῦ Σχεδίου εἶναι συνεπὸς ἀπαραίτητὴ ἡ συμμετοχὴ ὅλων αὐτῶν τῶν φορέων μέσω μῆς διαδικασίας ἀμφίδρομης ροῆς τῶν ἀπαιτήσεων, ἀπόψεων, ἐπιθυμιῶν, τῆς πληροφορήσεως κ.λπ. Τρεῖς βασικὲς ἀπαιτήσεις τῆς συμμετοχῆς εἶναι ὅτι αὐτὴ πρέπει (α) νὰ ἔχει οὐσιαστικὴ μορφή, (β) νὰ εἶναι θεσμικὰ ἐγγυημένη καὶ (γ) νὰ εἶναι μὲ τέτοιο τρόπο ὀργανωμένη, ὥστε νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ.

2.5 Οἱ παραπάνω σύντομες παρατηρήσεις πάνω στὴ θεωρία καὶ πρακτικὴ τοῦ σχεδιασμοῦ ἴσως δὲν θὰ ἦταν ἀναγκαῖες, ἂν δὲν διατυπωνόταν στοῦ ΡΣΑ '75 μὴ γενικὴ ἀντίληψη σχετικά μὲ τὴν χρῆσι καὶ σκοπιμότητα τῶν ρυθμιστικῶν σχεδίων ἐν γένει καὶ, κυρίως, ἂν ἡ πραγματικότητα τοῦ σχεδιασμοῦ στὴν Ἑλλάδα δὲν εἶχε τὴ μορφή ποῦ ἔχει.

Μιά παρατήρησι πάνω στοῦ δευτέρου σημείου: Τὸ

ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀκόμα χωροταξικὸ Σχέδιο ἐθνικοῦ ἐπιπέδου γιὰ τὴν Ἑλλάδα ποῦ νὰ ἀναποκρίνεται στὶς ἀπαιτήσεις ποῦ σκιαγραφοῦνται πρὸ πάνω, εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς πραγματικότητας τοῦ σχεδιασμοῦ στὴ χώρα καὶ ὀδηγεῖ στοῦ ἐξ ἴσου χαρακτηριστικοῦ φαινομένου τοῦ νὰ γίνονται καὶ νὰ υλοποιεῖται ἀσυντόνιστοι μεταξὺ τους καὶ πολλές φορές ἀλληλοσυγκρουόμενοι τομεακοὶ σχεδιασμοὶ τοπικοῦ ἢ περιφερειακοῦ ἐπιπέδου. Συγκεκριμένα, γιὰ τὴν μητροπολιτικὴν περιοχὴ τῆς Ἀθήνας μποροῦν νὰ ἀναφερθοῦν ἐνδεικτικὰ οἱ ἀσυντόνιστοι τομεακοὶ σχεδιασμοὶ τοῦ Ο.Α.Π. τῆς Ε.Ε.Υ. τοῦ Ο.Τ.Ε. καὶ τοῦ Ο.Α.Π. καθὸς καὶ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας μὲ παράδειγμα τὴς πανεπιστημιακῆς ἐγκαταστάσεως.

Χαρακτηριστικὸ φαινόμενο, ποῦ προκύπτει ἀπὸ τὴν ἄλλειψη συνεκτικοῦ σχεδιασμοῦ, εἶναι ἐπίσης τὸ ὅτι λαμβάνονται ἀποφάσεις γιὰ τὴν κατασκευὴ ἔργων—ἰδιαίτερα ἔργων πολυδάπανων καὶ κατ' ἀρχὴν σημαντικῶν—χωρὶς νὰ ἔχουν ἐξετασθεῖ οἱ ἐπιπτώσεις τους στὴν ἄμεση καὶ εὐρύτερη περιοχὴ τῆς χωροθέτησεως τους καὶ χωρὶς νὰ ἔχει κριθεῖ ἡ ἀναγκαιότητα τους σύμφωνα μὲ μιά λειτουργικὴ ἱεραρχίσι τῶν κεντρικῶν λειτουργιῶν τῆς μητροπολιτικῆς περιοχῆς. Ἐτσι, αὐξάνεται τὸ οικονομικὸ καὶ κοινωνικὸ κόστος τῶν ἔργων καὶ συγχρόνως ὑποβαθμίζεται ἡ καὶ μηδενίζεται ἡ σημασία τους. Ἄλλὰ καὶ οἱ δύο παραπάνω ὅροι γιὰ τὴν συνετὴ λήψη ἀποφάσεων: ἡ διερεύνησι τῶν ἐπιπτώσεων καὶ ἡ ἱεραρχίσι τῆς προσφορᾶς κεντρικῶν λειτουργιῶν προϋποθέτουν τὴν ὑπαρξὴ Σχεδίου, στοῦ ὁποῖο προβλέπονται οἱ ἀνάγκες καὶ κατανέμονται κλιμακωτὰ οἱ κεντρικὲς λειτουργίες. Ἐφ' ὅσον τὸ Σχέδιο δὲν ὑπάρχει, ὅλες οἱ ἀποφάσεις γιὰ τὴν ἐκτέλεσι ἔργων καὶ τὰ ἴδια τὰ ἔργα (καὶ πάλι ἐνδεικτικὰ ἀναφέρονται ἐδῶ ἔργα ὅπως: ἡ ἀναμόρφωσι τῆς Λεωφόρου Συγγροῦ, τὸ Πνευματικὸ Κέντρο, τὸ Palais des Sports, τουριστικὲς ἐγκαταστάσεις) θὰ φέρουν ἐντονα τὸ χαρακτῆρα τοῦ αὐθαίρετου.

3. ἀρχές—προτάσεις

3.1 Ὡπως προκύπτει ἀπὸ τὴν ἀνάλυσι ποῦ διεξάγεται στὴ μελέτη, πιστεύουμε πὸς κανένα ἀπὸ τὰ βασικὰ προβλήματα τῆς Ἀθήνας δὲν θὰ ἐπιλυθεῖ ριζικά, ἂν δὲν ἀπαλειφθεῖ τὸ οὐσιαστικὸ αἶτιο τῆς δημιουργίας τους, δηλαδὴ ὁ οικονομικός, διοικητικός καὶ πολιτιστικός συγκεντρωτισμὸς ποῦ ἔχει καταστήσει τὴν πρωτεύουσα ὄχι μόνον τὸν τόπο στοῦ ὁποῖο συγκεντρώνεται τὸ 1/3 τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, ἀλλὰ καὶ τὸ μοναδικὸ πραγματικὸ κέντρο τῆς χώρας, δημιουργώντας ἔτσι πολυπλοκὰ λειτουργικὰ προβλήματα καὶ μιά κατ' ἐξοχὴν παρασιτικὴ οικονομία.

Κάθε πρότασι γιὰ γενικότερο σχεδιασμό ἢ καὶ ὀποιαδήποτε παρέμβασι πρέπει νὰ βασίζεται στὶς ἑξῆς ἀρχές:

- (1) 'Απαλλαγή της πόλης από τις σημερινές πιέσεις με δυναμική και αναδιρθωτική αποκέντρωση.
- (2) 'Επέμβαση στον αστικό ιστό με τρόπους που δεν προκαλούν νέες συγκεντρώσεις, αλλά βελτιώνουν την ποιότητα ζωής και οργανώνουν τη δομή της πόλης.

Οι προτάσεις που διατυπώνονται στην έκθεση αναφέρονται σε δύο στόχους: (1) στους τρόπους αντιμετώπισης των αιτιών της υπερσυγκέντρωσης στην 'Αθήνα, και (2) στους τρόπους αντιμετώπισης των προβλημάτων που έχει δημιουργήσει η υπερσυγκέντρωση έως σήμερα.

3.2 Τό θέμα της υπερσυγκέντρωσης και της παρασιτικής μορφής της οικονομίας της 'Αθήνας, απαιτεί συνολική θεώρηση του προβλήματος «σχέσεις Πρωτεύουσας και λοιπής Χώρας» και *άμεση και ούσιαστική κρατική παρέμβαση*:

- (1) Σοβαρές επενδυτικές πρωτοβουλίες του κράτους σε βιομηχανίες αιχμής και προωθημένης τεχνολογίας, όπου ο ιδιωτικός τομέας είτε αδρανή είτε δεν είναι σε θέση να συγκεντρώσει τα αναγκαία κεφάλαια και να αναλάβει τους επιχειρηματικούς κινδύνους. Κρίνεται απαραίτητη η συντονισμένη προσπάθεια του Κράτους ώστε να είναι σε θέση να μελετά τις δυνατότητες της ελληνικής οικονομίας σε βάθος και να προβαίνει στην ίδρυση άμιγρών κρατικών ή μικτών βιομηχανιών.
- (2) Μετάθεση ύφισταμένων βιομηχανιών—που δεν είναι άμεσα συναρτημένες με την 'Αθήνα—στην περιφέρεια με μέτρα άμεσης κρατικής παρέμβασης. 'Αντίθετα με ενέργειες που είχαν αρχίσει πρό διετίας, για *μετεγκατάσταση* βιομηχανιών από την περιοχή της 'Αθήνας, προτείνονται σήμερα *κίνητρα* για την ανάπτυξη του βιομηχανικού τομέα στην περιφέρεια της 'Αθήνας.
- (3) Μετάθεση συνολικών λειτουργιών με πρωτοβουλία του Κράτους σε επιθυμητούς πόλους αστικής ανάπτυξης. Παιδεία και Περιθαλψη προσφέρονται ιδιαίτερα για την πραγματοποίηση αυτού του στόχου.
- (4) 'Αποκέντρωση και «επιτελικών» λειτουργιών, που δεν είναι απαραίτητο να βρίσκονται στην πρωτεύουσα για λόγους ενότητας ή ταχύτητας των διοικητικών διαδικασιών.
- (5) Κρατική τόνωση και ενίσχυση όλων των μορφών τοπικής πολιτιστικής δραστηριότητας και συντήρησης όλων των στοιχείων τοπικής πολιτιστικής παράδοσης με επίκεντρο τα περιφερειακά αστικά κέντρα.
- (6) 'Αποκέντρωση στον τομέα των Μεταφορών. 'Η υπαρξής πάντως ενός υπερλιμανιού και υπεραεροδρομίου στην περιοχή της πρωτεύουσας δημιουργεί πρόσθετα προβλήματα κυκλοφορίας και φορτίσσεως των δικτύων τα οποία απαιτούν την από κοινού αντιμετώπιση τους.

3.3 'Η άποσυμφόρηση της 'Αθήνας πρέπει όμως να συνδυασθεί με μία σφαιρική πολιτική περιφερειακής ανάπτυξης, ή οποία πέρα από τις ενέργειες για αποκέντρωση θα στοχεύει και στην ανάπτυξη των δυνατοτήτων που υφίστανται στις περιφέρειες. Αυτό οδηγεί στο αποτέλεσμα παράλληλα με τη μείωση των εσωτερικών πιέσεων της περιοχής της πρωτεύουσας να ανακοπεί και η τάση συγκεντρωτικού στην πρωτεύουσα, που αποβαίνει εις βάρος της περιφέρειας. 'Ετσι, θα δημιουργηθεί στον ελληνικό χώρο ένα πλέγμα επιτελικών και άλλων συνολικών λειτουργιών που θα αντικαταστήσει τη σημερινή υπερσυγκέντρωση στην πρωτεύουσα και θα δημιουργήσει τις προϋποθέσεις για μία καλύτερη ποιότητα ζωής.

3.4 Στο μοντέλο ανάπτυξης της 'Αθήνας που διαγράφουμε, η οικονομική βάση της πόλης παραμένει ο *τριτογενής τομέας*, πιθανόν χωρίς ούσιαστικές ποσοτικές μεταβολές, αλλά με σαφείς ποιοτικές ανακατατάξεις. 'Η αποκεντρωμένη Διοίκηση π.χ. διαμοιρασμένη σε Περιφερειακά Τμήματα της Κεντρικής Διοικήσεως, σε Δευτεροβάθμια Αυτοδιοίκηση των επιμέρους δήμων, θα καλύπτει κατά μεγάλο ποσοστό τις ανάγκες της μητροπολιτικής περιοχής. 'Η αναδιοργάνωση και η εξυγίανση της πόλης, και μάλιστα των χώρων καθημερινής ζωής, δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί χωρίς μετάθεση των κέντρων αποφάσεως σε χαμηλότερα επίπεδα, δηλαδή την Αυτοδιοίκηση πρώτου και δεύτερου βαθμού. 'Η αποκέντρωση της κεντρικής και της παράλληλης Διοικήσεως θα παρασύρει άλλωστε και ένα τμήμα ιδιωτικών επιχειρήσεων. 'Αντίστοιχη αναδιάρθρωση αναμένεται στο *δευτερογενή τομέα* και κυρίως στη μεταποίηση. Μία μητρόπολη όπως η 'Αθήνα, είναι φυσικό να συγκεντρώνει βιομηχανίες που εγκαθίστανται στον τόπο κατανάλωσης του τελικού προϊόντος (market oriented). 'Η μετάθεση όμως των κέντρων λήψεως αποφάσεων των διοικητικών υπηρεσιών και τα μέτρα της κρατικής παρέμβασης θα πρέπει να απομακρύνουν όλες τις άλλες βιομηχανίες. 'Αλλωστε η όρθα επιλεγμένη επενδυτική πρωτοβουλία του κράτους σε άλλα σημεία του εθνικού χώρου θα προανατολίζει ανάλογα και την ιδιωτική επένδυση. Παράλληλα, η βιοτεχνία, συσπειρούμενη σε βιώσιμες παραγωγικές μονάδες, θα προσφέρει άπασχόληση μέσα στον αστικό χώρο σε μικρές διάσπαρτες ζώνες.

3.5 'Όσον αφορά στο δεύτερο στόχο των προτάσεων, πιστεύουμε ότι τα μέτρα και τα έργα που πρέπει να έχουν προτεραιότητα στην 'Αθήνα αφορούν στην κοινωνική υποδομή. Πέρα από τις απόλυτα απαραίτητες επενδύσεις για αποχέτευση και αντιπλημμυρικά έργα, θεωρούμε πως οι προσπάθειες θα πρέπει να συγκεντρωθούν στη βελτίωση της ποιότητας ζωής και μάλιστα εκείνων των συνοικιών που έχουν τις μεγαλύτερες ανάγκες. 'Επιλέγουμε τρεις βασί-

κούς τομεῖς ἐπέμβασης αὐτῆς τῆς κατηγορίας, πού ἔχουν εὐρύτερες ἐπιπτώσεις

- σὴν κατοικία καὶ τὸν κοινωνικό ἐξοπλισμό,
- σὴν ἀναυχή,
- στὶς συγκοινωνίες.

Τὸ πρόβλημα τῆς κατοικίας τόσο στὰ ἐπίπεδα τῆς ποσότητας, τῆς ποιότητας καὶ τῆς τιμῆς αὐτῆς καθεαυτῆν τῆς στέγης ὅσο καὶ στὸ ἐπίπεδο τοῦ εὐρύτερου τῆς περιβάλλοντος (πυκνότητα καὶ εἶδος δόμησης, κοινόχρηστοι χώροι, κοινωνικός ἐξοπλισμός), μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθεῖ μὲ ἀνάπλαση. Στόχοι τῆς ἀνάπλασης εἶναι:

- ἡ βελτίωση τῆς ποιότητας ζωῆς τῶν κατοίκων μὲ τὴν ἐξασφάλιση ἑνὸς ἱκανοποιητικά ὀργανωμένου «ἀστικοῦ χώρου», καὶ
 - ὁ ἐλεγχόμενος προσανατολισμός τῆς ἰδιωτικῆς ἐπενδυτικῆς πρωτοβουλίας.
- Οἱ περιοχὲς ἀνάπλασης θὰ ἐπιλεγοῦν μὲ κριτήρια:
- τὴ θέση τῆς περιοχῆς καὶ τὴ διασύνδεσή τῆς μὲ ἄλλες περιοχὲς καὶ λειτουργίας τῆς πόλης,
 - τὴν ὑφιστάμενη πυκνότητα δομήσεως καὶ πληθυσμοῦ,
 - τὴν ποιότητα τῶν κτιρίων,
 - τὸ βαθμὸ ὑπαρξῆς τεχνικῆς καὶ κοινωνικῆς υποδομῆς,
 - τὸ θεσμικὸ καθεστὸς καὶ τὴν ἀξία τῆς γῆς.

Ὡς μέσα γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς ἀνάπλασης θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἐνδεικτικά: ὁ ἀστικός ἀναδομὸς (κτηματικὲς ὁμάδες), ἡ πιθανὴ ἀξίηση τοῦ συντελεστοῦ δόμησης στὶς οἰκοπεδικὲς ἐκτάσεις, ὅπως αὐτὲς θὰ καθοριστοῦν τελικὰ ἀπὸ τὶς σχετικὲς μελέτες, ἡ δανειοδότηση τοῦ φορέα ἐφαρμογῆς ἀντὶ τῆς δανειοδότησεως γιὰ αὐτοστέγαση.

Μιά τέτοια ἀνάπλαση, πού θὰ ἀξιοποιεῖ τὶς ὑφιστάμενες ἐπενδύσεις καὶ θὰ προσανατολίζει μέσα σὲ ἓνα ἐπιθυμητό, σχεδιασμένο πλαίσιο τὶς μελλοντικὲς, εἶναι ὁ μόνος ρεαλιστικὸς τρόπος ἐξασφάλισης κοινόχρηστον χώρων ἰδιαίτερα στὶς περιφερειακὲς συνοικίες σὴν κλίμακα πού ἀπαιτεῖται. Μπορεῖ ὅμως ἀκόμη νὰ χρησιμοποιηθεῖ καὶ σὲ ὑποβαθμισμένους κεντρικὲς περιοχὲς μεταβάλλοντας καὶ ἐξυγιαίνοντας τὴ δομὴ τῶν λειτουργιῶν τῆς πόλης.

Τὸ θέμα τῆς ἀναυχῆς μὲ τὴν εὐρύτερη ἔννοια τοῦ ὄρου (ἀξιοποίηση τοῦ ἐλευθέρου χρόνου, παραθερισμός, κλπ.) κρίνεται ὅτι πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθεῖ πῶς σφαιρικὰ. Ἡ δημιουργία π.χ. ἐκτεταμένων ζωνῶν γιὰ παραθεριστικὴ κατοικία, κυρίως στὶς ἀκτὲς τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τῆς πρωτεύουσας, ἐπιλύει ἓνα μέρος τοῦ προβλήματος δημιουργώντας ἄλλα, ὅπως:

- τὴν ἀπαίτηση κατασκευῆς πολυδάπανων ἔργων τεχνικῆς υποδομῆς, ὅταν ἀκόμη ὑπάρχουν σοβαρὲς ἐλλείψεις σὲ σχετικὰ ἔργα μέσα σὴν περιοχὴ πόλης (π.χ. ἔργα ἀποχέυσης, ὕδρευσης, ἀντιπλημμυρικά κ.ἄ.),

— τὴν κατάληψη ἀπὸ ἀτομικὲς ἰδιοκτησίες χώρου ἀπαραίτητου γιὰ κοινόχρηστες λειτουργίες, τὸ διαθέσιμο τμήμα τοῦ ὁποίου σήμερα ἤδη εἶναι ἀνεπαρκὲς γιὰ τὶς ἀνάγκες 3.5 ἐκ. κατοίκων.

- τὴν ἀξίηση τῆς μετακίνησης καὶ τοῦ κυκλοφοριακοῦ φόρτου,
- τὴν ἀξίηση τῆς ζήτησης καὶ συνεισφοράς τῆς τιμῆς τῆς γῆς.

Ἀντίθετα, στόχος τῆς πρότασης πού ὑποβάλλεται ἐδῶ εἶναι ἀπ' τὴ μιά μερὰ ὁ περιορισμός τῆς ἀνάγκης φυγῆς ἀπὸ ἓνα ἀποπνικτικὸ ἀστικό περιβάλλον καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη ἡ ἱκανοποίηση αὐτῆς τῆς ἀνάγκης μὲ «κοινωνικὸ» σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν «ἀτομικὸ» τρόπο καὶ μὲ περιορισμένο κόστος ἐπενδύσεων. Συγκεκριμένα, προτείνεται:

- ἡ ὀργάνωση τῆς περιοχῆς κατοικίας ἔτσι, ὥστε νὰ προσφέρει καλῶτερο περιβάλλον καὶ διεξόδους ἀναυχῆς γιὰ καθημερινὲς ἀνάγκες (παιδικὲς χαρὲς, πολιτιστικὰ κέντρα, ὀργανωμένο πράσινο κλπ.),
- ἡ δημιουργία μεγαλύτερων κέντρων ἀναυχῆς σὲ προσφερόμενους χώρους μέσα στὸ λεκανοπέδιο, ὅπως τὸ Φαληρικὸ Δέλτα, ἡ περιοχὴ Πνευματικῶ Κέντρου Ἀθῆνας, οἱ ζώνες προστασίας στὶς πλαγιὲς τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τοῦ Αἰγάλεω,
- ἡ ἱκανοποίηση τῶν ἀναγκῶν παραθερισμοῦ τῶν μέσων καὶ χαμηλῶν εἰσοδημάτων, πού ἀποτελοῦν τὴ μεγάλη μάζα τοῦ πληθυσμοῦ τῆς μητροπολιτικῆς περιοχῆς μὲ:
- τὴ διεύρυνση τοῦ θεσμοῦ τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων,
- τὶς περιοδικὰ ἐνοικιαζόμενες παραθεριστικὲς κατοικίες, π.χ. δημοτικῆς ἰδιοκτησίας,
- τὴν ὀργάνωση χώρων γιὰ camping,
- τὴν ἐνοικίαση καταλυμάτων στοὺς ὑφισταμένους σὴν εὐρύτερη περιοχὴ οἰκισμοῦς.

Ὁ τομέας τῶν μεταφορῶν καὶ ἐιδικότερα ἡ ὁδικὴ κυκλοφορία σὴν περιοχὴ πρωτεύουσας ἔχουν μελετηθεῖ περισσότερο ἴσως ἀπὸ ὅ,τιδήποτε ἄλλο. Ἐν τούτοις, ὅλες οἱ μελέτες πού ἔχει ἀναθεσθεῖ τὸ κράτος κατὰ τὴν ὁδὸν σὲ προτάσεις γιὰ τὴν κατασκευή πολυδάπανων ἔργων, κύριο χαρακτηριστικὸ τῶν ὁποίων εἶναι ὅτι ἐπιτείνουν τὴν συγκέντρωση ἐπενδύσεων καὶ δραστηριοτήτων σὴν Ἀθήνα, δημιουργώντας ἔτσι ἓνα φαῦλο κύκλο. Ὑποδεικνύεται ἡ ἀνάγκη μεγαλύτερης διερεύνησης καὶ ἀνάλυσης τῶν κυκλοφοριακῶν συνθηκῶν καὶ προσδιορισμοῦ τῶν αἰτίων πού τὶς προκαλοῦν. Ἐνα ἀπὸ τὰ πρῶτα γενικὰ μέτρα πού πρέπει νὰ ληφθοῦν, εἶναι καὶ ἡ κατάργηση τοῦ κατακερματισμοῦ καὶ τῆς πολλαπλῆς ἐπικάλυψης τῶν ἀρμοδιοτήτων τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν ὅσον ἀφορᾷ στὸν προγραμματισμὸ τῶν ἔργων τῆς Ἀθῆνας. Ἐνα ἄλλο ἀπὸ τὰ ἄμεσα μέτρα εἶναι ἡ ἀξιοποίηση καὶ χρησιμοποίηση τῶν μαθηματικῶν προτύπων τῆς μελέτης «Κυκλοφορίας-Μεταφορῶν Ἀθῆνῶν» γιὰ τὴ διερεύνηση διαφόρων ἐναλλακτικῶν

λύσεων, στίς ὁποῖες θά μεταβάλλονται τά ποσοστά τῶν μετακινήσεων γιά τά δημόσια καί γιά τά ἰδιωτικά μεταφορικά μέσα πρὸς ὅσο τό δυνατόν μεγαλύτερο ὄφελος τῶν δημόσιων μεταφορικών μέσων ἕως τήν ἐξεύρεση μιᾶς οικονομικά καί κοινωνικά ἀποδεκτῆς λύσης.

3.6 Ἡ ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων προϋποθέτει ἀπαραιτήτως τά ἀκόλουθα:

- πολιτική βούληση γιά καθιέρωση τοῦ προγραμματισμοῦ καί τοῦ σχεδιασμοῦ ὡς μεθοδολογίας ἀντιμετώπισης τῶν χωροταξικών καί πολεοδομικών προβλημάτων,
- διοικητικό μηχανισμό σέ περιφερειακό καί τοπικό ἐπίπεδο γιά τήν ἐπεξεργασία καί ἐφαρμογή τῶν προτάσεων,
- τή συγκατάθεση, τήν ἐνεργή καί οὐσιαστική

συμμετοχή τῶν κοινωνικῶν φορέων καί τῶν κατοίκων στόν καθορισμό τῶν ἀναγκῶν, τόν προγραμματισμό καί τήν ἐφαρμογή τῶν σχεδίων.

- ἀποφασιστικότητα στήν ὑπερνίκηση τῶν ὀργανωμένων ἢ ὄχι ἰδιωτικῶν μεγαλοσυμφερόντων,
- θεσμικές ἀλλαγές στόν τρόπο λήψεως τῶν ἀποφάσεων καί στήν πολιτική γῆς σέ ἐθνικό ἐπίπεδο,
- τήν ἐκπόνηση καίριων μελετῶν πρὶν ἀπό τήν υἱοθέτηση ἀποφάσεων καί τήν ἀνάληψη ἔργων.

Ἄν οἱ παραπάνω ὅροι δέν τηρηθοῦν, ἡ ὁποιαδήποτε ὑπόδειξη ἢ πρόταση, ὁ ὅποιοσδήποτε προγραμματισμός καί σχεδιασμός, τό ὅποιοδήποτε χωροταξικό ἢ ρυθμιστικό σχέδιο, κινδυνεύει νά ἔχει τήν τύχη πού εἶχαν καί ὄλα τά προηγούμενα: νά μείνει ἀνεφάρμοστο.